

Hồi Thứ Mười Bốn

LẠI LỊCH THÂN THỂ NHIỀU BÍ ẨN

HỢP LỰC ĐỐI PHÓ CHUNG ĐỊCH NHÂN

Với thái độ vừa đi vừa đảo mắt kiếm tìm và nghe ngóng điều gì đó nên có một thoáng, dù là mơ hồ Hồng Bảo Kỳ cũng bắt gặp như từ ở bên tả vừa vang lên chuỗi thanh âm khả nghi.

Hồng Bảo Kỳ thận trọng hơn, di chuyển thật nhẹ, tiến dần theo phía tả.

Được một lúc, tuy không còn nghe bất kỳ thanh âm nào, Hồng Bảo Kỳ vẫn dừng lại, đứng yên thêm một lúc nữa, đoạn khe khẽ lên tiếng:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, đang tìm để nếu cần thì sẵn sàng ứng cứu tiên bối. Hãy lên tiếng nếu tiên bối cảm thấy cần thiết.

Sau khi kêu thêm hai lượt nữa, do không nghe bất kỳ thanh âm nào hồi đáp. Hồng Bảo Kỳ đành bỏ đi và cố tình thở dài:

- Quý môn đã nhẫn tâm, xem tiên bối như một tội đồ và đang truy tìm gắt gao. Tiên bối dù không cần tại hạ thì vẫn nên nghe theo lời khuyên, là hãy hết sức cẩn trọng đấy. Cáo biệt.

- Đứng lại. Sao người biết rõ mọi chuyện và dường như cố ý tìm lão phu?

Tuân theo lệnh, Hồng Bảo Kỳ đứng lại ngay:

- Tại hạ vừa ngẫu nhiên chạm trán hai cao thủ, cũng cao niên như tiên bối. Nhờ đó biết cảnh ngộ đang như thế nào của tiên bối. Còn tìm tiên bối ư? Không sai, nhưng tại hạ là có thiện ý, và dĩ nhiên cũng có tư tâm.

- Đấy là nhị lão Pháp Môn Bảo Điện. Không sai, họ đang sục tìm lão phu, vậy thì can hệ gì đến Hồng Bảo Kỳ người?

Hồng Bảo Kỳ cười khẩy:

- Vậy nếu tại hạ quả quyết có can hệ đến tội danh phản đồ từng bị quý môn gán cho Lạc phu nhân thì sao? Tại hạ vì từng thọ nhận ân tình của Lạc gia, nay có cơ hội, lẽ nào chịu bỏ qua?

- Người có ý gì khi đột nhiên đề cập đến chuyện này?

Hồng Bảo Kỳ bảo:

- Với công trạng đã giúp quý môn thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lô, tại sao chợt thay đổi, biến tiên bối thành kẻ có tội?

- Đó là tư sự của lão phu, cũng là nội tình của bốn môn, người hỏi làm gì?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Hãy nhớ kiến giải của tại hạ về sự biến từng xảy đến cho Lạc phu nhân. Vậy thì trùng hợp chẳng khi có hai nhân vật lần lượt liên quan đến Phích Lịch Bổng nên cũng tuân tự bị gán cho tội danh phản đồ? Vì thế, để biện minh cho Lạc gia, tại hạ thiết nghĩ vẫn đủ tư cách để hỏi cho thật minh bạch chuyện này.

- Lạc phu nhân khác, lão phu khác.

- Khác như thế nào?

- Người quá quan tâm? Vậy nói mau, hãy còn các khẩu quyết kinh văn do lão phu sơ thất nên chẳng thu hồi, phải chăng đã bị người chiếm hữu?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Tại hạ cần gì chiếm hữu một khi sở học giữa tại hạ và quý môn thập phần hữu biệt? Tuy nhiên, nhân cơ hội này, do tiền bối vừa lỡ lời thổ lộ, hãy cho tại hạ hỏi: Lẽ nào chỉ vì thiếu kinh văn khẩu quyết khiến công thu hồi Phích Lịch Bổng của tiền bối dễ dàng bị quý môn phủ nhận. Vậy thì còn gì là đạo lý?

- Lão phu cũng cảm thấy bất phục khi bị đối xử thế này. Tuy nhiên, đa tạ người quan tâm. Vì với bản lãnh như người, đừng nên can dự vào thì tốt hơn. Huống hồ, đến cả lão phu cũng vô khả đối phó.

Hồng Bảo Kỳ bật cười thành tiếng:

- Muộn rồi. Vì tại hạ đã lỡ can dự và vừa đắc tội, gây phương hại cho một trong nhị lão Pháp Môn Trấn Điện của quý môn .

- Hoang đường. Với bản lãnh của người mà được ư?

Hồng Bảo Kỳ chột hỏi:

- Tiền bối đã từng đối chiêu tại hạ một lần. Vậy nghĩ sao về chưởng kinh từng kích trúng tiền bối, cả về một bộ pháp do tại hạ từng vận dụng?

- Lão phu không phủ nhận người có một bộ pháp khá lợi hại. Dù vậy...

Hồng Bảo Kỳ ngắt lời:

- Đủ rồi. Cũng nhờ đó, tại hạ tuy thiếu bản lãnh nếu phải trực diện đương đầu, nhưng để bất thần tung một kích đắc thủ thì không phải không có cơ hội. Hãy nói đi, cũng một kích tương tự, cảm nhận của tiền bối là thế nào?

- Cảm nhận ư? Rất tà môn. Vì tuy nội lực của người kém nhưng một kích đó chẳng hiểu sao đã có thể làm huyết khí toàn thân của lão phu cơ hồ đều sôi

trào. Nói vậy, người đã đắc tội với một trong nhị lão thật sao? Nhưng còn một lão nữa, lẽ nào không có cơ hội kết liễu người?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Đã có một lão bị thổ huyết, lão còn lại đương nhiên phải lo giúp lão kia cùng chạy. Thật may tại hạ chưa bị ai kết liễu.

Lão quỷ diện lần đầu tự lộ mọ tiến ra:

- Cả hai đã bỏ chạy thật sao? Vậy lão phu có cơ hội rồi. Tạm biệt người.

“Vút!”

Không ngờ lão bỏ chạy, vì thế lúc đuổi theo Hồng Bảo Kỳ do vẫn chậm nên thủy chung mất dấu lão.

Tức bực, Hồng Bảo Kỳ đành bỏ đi, quay trở lại phương hướng cũ – là hướng Bắc, cũng tới lúc nên tìm đến Minh Nhiên cốc theo lời Trang Duy Nhật căn dặn, cũng là phân phó.

*

* *

Đang di chuyển, Hồng Bảo Kỳ chợt ngoặt người, lẩn nhanh vào chỗ thật khuất.

Vàng dương vừa ló dạng. Và cùng những tia sáng nhợt nhạt đầu ngày, ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ cũng len lén xuất hiện, mắt tìm quanh:

- Hồng Bảo Kỳ?! Vừa mới thoáng phát hiện, há lẽ người có thể nhanh chân đi biệt rồi sao? Hồng tiểu điệt?!

Hồng Bảo Kỳ đành hiện thân:

- Ngũ sư cô còn điều gì cần chỉ giáo tiểu điệt ư?

Ngũ sư cô nhẹ gật đầu:

- Người lẩn nhanh thật. Chẳng trách với thân thủ sở học thế này người đâu dễ thuận tình, cam chịu phế bỏ võ công.

Hồng Bảo Kỳ cười gượng:

- Nếu ngũ sư cô quyết tìm và mong thuyết phục tiểu điệt thì...

Ngũ sư cô xoa tay ngay:

- Vì nghĩ chuyển đi đến Kiều gia lần này đã không cần thiết, tất cả đều quay về bốn phái Hoa Sơn. Thuận tiện, ta tìm cơ hội tách khai, chỉ muốn gặp và hỏi người hai điều.

Hồng Bảo Kỳ đáp ứng:

- Ngũ sư cô đại lượng và không hề biểu lộ ý đồ kỳ, tiểu diệt vì thật lòng cảm kích, nguyện nghe ngũ sư cô chỉ bảo.

Ngũ sư cô nhìn quanh:

- Hãy tìm chỗ khác kín đáo hơn và thoát tiên hãy cho ta minh bạch, có phải lời của người vừa nói không chỉ ám thị mỗi một gã Lôi Điển?

Hồng Bảo Kỳ cũng nhìn quanh:

- Quanh đây đều là rừng, ngũ sư cô ngại gì chứ. Tuy nhiên nếu thật sự cần, ngũ sư cô xin tùy ý chọn, chỗ nào cũng được. Riêng về điều ngũ sư cô vừa hỏi, xin lượng thứ, tiểu diệt chỉ thuận miệng nói theo cảm nghĩ, nào dám ám chỉ bất luận ai.

Ngũ sư cô tự đi sâu hơn vào rừng, sau cùng ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ cùng lao lên một tàng cây cao với các tán lá thật dày:

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Huống hồ vì xung quanh là rừng nên càng khó phát hiện nếu như thật sự có kẻ lén dò xét. Nhưng ở đây, với vị thế khá cao, không những giúp chúng ta an tâm đàm luận mà còn chủ động phát hiện trước bất kỳ điều gì khả nghi.

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Tiểu diệt cần phải được chỉ giáo nhiều. Nhưng ngũ sư cô thận trọng thế này thật khiến tiểu diệt có cảm giác sắp xảy ra điều gì bất thường?

Ngồi đối diện với Hồng Bảo Kỳ trên cùng một nhánh cây khá to, ngũ sư cô gật đầu:

- Điều đó hãy để sau. Còn lúc này hãy cho ta hỏi, có phải người từng bộc lộ tâm trạng khinh miệt Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ chột dạ:

- Chưởng môn Nhị sư thúc đã nói với ngũ sư cô? Tuy nhiên, tiểu diệt lén ly khai Kiều gia thì vẫn vì không cam tâm bị phế bỏ toàn bộ sở học, là điều mà tiểu diệt phải trái nhiều cam go, cũng mấy phen suýt mất mạng mới đạt được.

Ngũ sư cô gật đầu:

- Ta biết. Vì lệnh đường chỉ là một thường nhân, lại chưa dễ có được những thời gian sống trong an nhàn tự tại, thế nên đâu thể am hiểu hoặc dám nghĩ đến chuyện tìm cho người một minh sư hầu đào luyện người ngay từ thuở nhỏ về công phu võ học.

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Ngũ sư cô thật am tường về gia mẫu?

Ngũ sư cô bảo:

- Tuy có nhiều điều không tiện nói nhưng ta quả quyết ngoài lệnh tôn, chỉ có ta là am hiểu thật rõ về lệnh đường. Dù vậy, hãy trở lại chính đề. Quả thật Nhị sư huynh đem qua có thổ lộ cho ta biết đã phật ý như thế nào về thái độ chẳng tôn kính của người đối với Kiều gia. Có nguyên do gì chẳng?

Hồng Bảo Kỳ thận trọng hỏi ngược lại:

- Riêng phản ứng của ngũ sư cô là thế nào? Có phải cũng không hài lòng, tương tự Nhị sư thúc chưởng môn nhân?

Ngũ sư cô cười nhẹ:

- Nếu ta đáp là cũng không hài lòng thì sao? Mà thôi, nhìn sắc diện sắp có phản ứng của người, ta cũng rõ nhất định có nguyên do khiến người khó thể tôn trọng lão Kiều, chủ nhân Kiều gia. Vậy sao không thành tâm tỏ bày? Ta hứa sẽ giúp người và nếu cần cũng hậu thuẫn, miễn người có nguyên do xác đáng.

Hồng Bảo Kỳ đành hé lộ một phần sự thật đã xảy ra:

- Mẫu tử của tiểu diệt năm năm trước vì từng lưu lạc đó đây nên tình cờ đến lưu ngụ cách không xa Kiều gia. Và đã xảy ra một diễn biến ngoài ý muốn khiến Kiều gia ngang nhiên sai phái thủ hạ, hai cao thủ, đến tận nhà và chỉ suýt nữa kể cả tính mạng của tiểu diệt cũng khó vẹn toàn.

Ngũ sư cô kinh tâm:

- Có chuyện đó sao? Vì nguyên nhân gì? Và phải ý người muốn ám chỉ đây cũng là lúc lệnh đường chẳng còn, duy một mình người nhờ may mắn nên thoát nạn? Nghĩa là hung thủ sát hại lệnh đường không ai khác ngoài Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ lại thận trọng hỏi:

- Hai cao thủ đó đã bị gia mẫu tự tay kết liễu, ngũ sư cô có còn quả quyết từng am hiểu thật rõ về gia mẫu chẳng?

Ngũ sư cô giật mình:

- Vậy thì sai rồi. Ta quả quyết nhân vật người luôn xem là thân mẫu nhất định chẳng phải đấng sinh thành ra người. Vì mẫu thân người quả thật không hề biết võ công.

Hồng Bảo Kỳ cũng giật mình:

- Có một di thư do đích thân gia mẫu lưu lại. Chỉ tiếc tiểu diệt đã mất cơ hội xem tận mắt. Dù vậy, có một điều luôn khiến tiểu diệt hoang mang là qua thái độ quả quyết của một nhân vật từng đọc di thư ấy đã thổ lộ, lúc di thư gia mẫu tự xưng là di mẫu. Nếu vậy, mong ngũ sư cô nhớ lại, phải chẳng gia mẫu còn có một bào tử hay một bào muội nào đó chẳng?

Ngũ sư cô phân vân:

- Điều này ta không rõ. Chỉ biết mẫu thân người nhất định vì không am hiểu võ công nên ngay sau khi phụ thân người lâm đại nạn, vong mạng, do sợ hệ lụy nên đột nhiên mẫu thân người bỗng người bỏ đi, kể từ đó hoàn toàn biệt vô âm tín.

Hồng Bảo Kỳ chấn động:

- Gia phụ đã lâm đại nạn thế nào? Ai là thù nhân? Vì di mẫu - hãy kể nhân vật từng cứu mang nuôi dưỡng tiểu diệt chính là di mẫu - trước lúc mệnh chung có di ngôn hai điều.

- Hai điều gì?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Thứ nhất, di mẫu thổ lộ, vì cam nhận không thể giúp tiểu diệt báo thù nên từ lâu quyết không chỉ điểm võ học cho tiểu diệt, ý chỉ muốn tiểu diệt sống thật an phận như bao người bình thường khác.

Ngũ sư cô cau mày:

- Đủ hiểu di mẫu người có bản lĩnh cũng chẳng cao minh. Vậy thì thật lạ, sao lại đủ bản lĩnh cùng lúc kết liễu hai thủ hạ Kiều gia, nhất định phải là cao thủ?

Hồng Bảo Kỳ cố tình bỏ qua nghi vấn này bằng cách tiếp tục đến điều di ngôn thứ hai của di mẫu:

- Điều thứ hai di mẫu thổ lộ là bảo tiểu diệt phải báo phục phụ thù. Ngũ sư cô nghĩ sao?

Ngũ sư cô vụt hạ thấp giọng:

- Đó là phụ thù như thế nào? Và tại sao người để mất cơ hội tự đọc di thư? Vậy hãy mau nhớ lại xem có lúc nào di mẫu người lỡ lời hoặc loáng thoáng nhắc gì đó về mối phụ thù này?

Hồng Bảo Kỳ hé lộ thêm một phần sự thật nữa:

- Di thư được di mẫu ẩn giấu dưới một tảng đá. Và vì tuân theo di mệnh, mãi gần đây tiểu diệt mới có đủ lực một chưởng tự quật vỡ tảng đá để thu hồi di thư. Tuy nhiên, người của Kiều gia một lần nữa xuất hiện, đoạt mất di thư. Còn về mối phụ thù, tiểu diệt còn nhớ di mẫu từng than phiền, là tính khí của tiểu diệt giống hệt phụ thân, chỉ vì hết lòng với bằng hữu, còn là huynh đệ thật chí thân nên phải bất hạnh uống tử.

Ngũ sư cô kinh hoảng:

- Là ám chỉ nhị sư thúc người? Như vậy há lẽ đại sư huynh chỉ bị hãm hại và đích thực là do nhị sư huynh gây ra?

Hồng Bảo Kỳ kinh hãi:

- Thảo nào, thảo nào... Nhưng sao ngũ sư cô có vẻ chẳng am hiểu gì? Hoặc đã biết nhưng cố tình che giấu tiểu diệt?

Ngũ sư cô chột xua tay:

- Chớ kêu lớn tiếng và cũng chớ nghi ngờ thật ý của ta. Kỳ thực... Nhưng thôi, hãy nghe ta hỏi, là liệu lời của di mẫu người có đáng tin chẳng? Vì theo mọi điều ta biết, nói đúng hơn là theo những gì mà bất luận ai ở Hoa Sơn phái cũng biết, thì giữa phụ thân người cùng nhị sư thúc quả thật chưa từng xảy ra bất kỳ mâu thuẫn nào. Cả hai lại rất thân, như thủ túc, có thể bảo là chí thân như di mẫu người thổ lộ.

Hồng Bảo Kỳ liền hạ thấp giọng:

- Tiểu diệt cũng am hiểu một ít về xuất xứ sư môn của di mẫu. Nhưng chỉ khi nào ngũ sư cô hứa sẽ kể hết toàn bộ sự thật, không được giấu bất kỳ một tiểu tiết nào, thì tiểu diệt mới dám thổ lộ.

Ngũ sư cô ngạc nhiên:

- Ý muốn nói với xuất xứ sư môn như thế, di mẫu người hoặc là không bao giờ bịa chuyện hoặc là chẳng bao giờ muốn dùng người để gây xáo trộn nội tình cho bốn phái Hoa Sơn?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Nếu có các dụng tâm như vậy, lẽ ra di mẫu từ lâu nên trao truyền võ học cho tiểu diệt. Nhưng đằng này, di mẫu cam chịu uống tử và nhất là tịnh không một lời đề cập đến phái Hoa Sơn, một điều đáng lý tiểu diệt cần được tỏ tường từ lâu.

Ngũ sư cô miễn cưỡng thừa nhận:

- Luận như người cũng đúng. Nếu vậy, xuất xứ sư môn của di mẫu người là thế nào? Hy vọng qua đó sẽ minh bạch vì sao theo ý người, ta cũng nên xem trọng xuất xứ sư môn của di mẫu người.

Chột từ chỗ mơ hồ nào đó cũng thuộc phạm vi khu rừng đột ngột vang lên tiếng chạm chưởng giao phong.

“Ầm! Ầm!!”

Hồng Bảo Kỳ và ngũ sư cô cùng động tâm, lập tức nhìn nhau:

- Lẽ nào vẫn là tai họa mãi đeo đẳng phái Hoa Sơn?

- Đừng chậm trễ, ngũ sư cô, mau đến xem thế nào.

Cả hai bật lao đi.

“Vút! Vút!”

Qua đó Hồng Bảo Kỳ có phát hiện:

- Sau trận chiến đêm qua, ngũ sư cô lúc này cơ hồ đã kịp phục nguyên trọn vẹn?

Cùng thi triển đi sát cạnh Hồng Bảo Kỳ, vị ngũ sư cô cũng nêu nhận định:

- Khinh thân pháp của người đã khá hơn? Là nhờ yếu quyết đêm qua ta chỉ điểm? Phần ta, thật may là vừa được tạm nghỉ chân cạnh người, chứ trước đó nào đã khôi phục, dù độ bảy tám phần? Nhưng sao người chưa đáp về xuất xứ sư môn của di mẫu người?

Thêm một lần nữa Hồng Bảo Kỳ chưa kịp mở miệng đáp thì lại xảy ra sự gián đoạn. Lần này là một loạt tiếng quát, nghe khá rõ:

- Lão phu tuyệt vô ân vô oán cùng người. Có sao thoát gặp vội xuất thủ? Đã vậy đừng trách lão phu đắc tội. Đỡ chưởng!!

“Ào...”

Hồng Bảo Kỳ lập tức tăng nhanh cước lực:

- Đây là nhân vật đang bị Tịch Sơn môn truy tìm. Nhưng tiểu diệt đang rất cần nhân vật này. Ngũ sư cô xin đừng xen vào. Và nếu được, đành tạm chia tay ngũ sư cô ở đây. Cáo biệt!

“Vù...”

Và Hồng Bảo Kỳ vì xuất hiện quá nhanh nên đã hết cơ hội ẩn thân cho dù không muốn phải chạm trán lúc này với một trong hai nhân vật đang cùng hợp lực đối đầu với mỗi một mình lão nhân quỷ diện.

Lúc đó, chưởng kinh chạm nhau, làm các đối thủ tạm phân khai và là cơ hội cho một nhân vật tỏ ra bất ngờ khi nhận ra có thêm sự xuất hiện của Hồng Bảo Kỳ:

- May thật, lại gặp người ở đây, kẻ dám lấy oán báo ân, đột ngột ly khai Kiều gia, cho dù gia chủ nhân chưa một lần bạc đãi.

Và đến lượt lão nhân quỷ diện cũng nhận thấy sự xuất hiện của Hồng Bảo Kỳ:

- Tiểu tử người có can hệ Kiều gia? Vậy thì rõ rồi, lũ này chợt đối phó lão phu phải chăng cũng chung chủ định của người, như mới đêm qua, lúc gặp nhau tự miệng người đã tỏ lộ?

Hồng Bảo Kỳ nhân trận chiến tạm dừng bèn tiến đến và đối đáp với người Kiều gia:

- Kiều gia tuy không bạc đãi nhưng tại hạ không cam tâm chịu phế bỏ võ công nên chẳng thể không tự ly khai.

Đoạn Hồng Bảo Kỳ quay qua lão nhân quỹ diện:

- Tại hạ tuyệt nhiên vô can hệ Kiều gia. Liệu có thể hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Nhân vật Kiều gia chợp hừ lạnh:

- Người đâu dễ phủ nhận, bảo là vô can Kiều gia? Trái lại, ta khuyên người nên ngoan ngoãn và ngay lập tức tự phế bỏ võ công thì hơn. Nếu không, chỉ cần thái độ người đang tỏ ra thân thiện với thủ hạ Tịch Sơn môn, cũng đủ khiến ta thay gia chủ nhân, thà kết người còn hơn là tạo đại họa sau này.

Lão nhân quỹ diện cười khàn khàn:

- Nếu vậy, với tình thế này, liệu Hồng tiểu tử người có cần sự tiếp trợ của lão phu chăng? Hay cứ để người một mình đương đầu và lão phu đành có lời cáo biệt? Khà khà...

Hồng Bảo Kỳ cũng cười, nhưng chỉ là một cái nhếch môi và không cười thành tiếng:

- Muốn thoát họa, đối với tại hạ nào quá khó. Nhưng về phần tiền bối, tại hạ vì cần nên quyết không để tiền bối dễ vượt mất như đêm qua. Không tin, lần này tiền bối thử chạy xem?

Hai nhân vật Kiều gia lập tức phân khai, một thì lao đến chỗ lão nhân quỹ diện, còn một kia thì cao giọng bật chồm vào Hồng Bảo Kỳ:

- Người thật quá tự phụ. Vậy để xem lần này cách người thoát thế nào. Đờ!!

“Ào...”

Ở bên kia, lão nhân quỹ diện bật gầm:

- Bọn người lúc này hai người còn không làm gì được lão phu. Bây giờ chỉ với người, muốn nạp mạng chắc? Hãy đỡ!

“Ào...”

Nhân vật đang đối chiêu cùng lão quỹ diện cũng gầm quát trả:

- Vị tất như lão nghĩ. Vì nếu muốn, bọn ta đâu dễ lão có cơ hội chi trì. Nhưng với tình thế lúc này. Ha... Ha... ắt hẳn nên cho lão biết thế nào là lợi hại. Xem chiêu. Ha... Ha...

Với cảm nhận nghi ngờ về hành vi của hai nhân vật này, nhất là qua lời lẽ phản thường vừa nghe, Hồng Bảo Kỳ thay vì tránh chiêu, lại bất ngờ xuất lực đối phó với nhất kinh đang cuồn cuộn ập đến:

- Kiêu gia luôn có những hành sự kỳ bí khác thường, nhất định bản lãnh phải thập phần lợi hại, khiến tại hạ không thể không mạo muội lãnh giáo. Xem chưởng!!!

“Ầm!!”

Ngờ đâu chấn kinh lập tức bức dội Hồng Bảo Kỳ, để khi minh bạch thủ hạ Kiêu gia quả thật lợi hại thì đấy là nhận thức đến với Hồng Bảo Kỳ quá muộn. Và đối thủ quả nhiên vừa cười vừa nhảy bổ vào Hồng Bảo Kỳ.

Cũng lúc này, tiếng chạm kinh ở cục diện bên kia dù chậm thì vẫn vang lên, kèm theo là tiếng kêu thất thanh phần nộ của lão nhân quý diện:

- Người đã lên dụng độc?

Vừa lúc đó, Hồng Bảo Kỳ ngay khi minh bạch bản lãnh chẳng bằng, để đối phó với một chiêu nữa do đối phương nhân đà thắng thế ập tới, đành đảo người thi triển thân pháp Mã Bộ Thiên Hành, hy vọng kịp tránh chiêu.

Ngờ đâu chẳng có dấu hiệu nào báo trước, hai mắt của Hồng Bảo Kỳ chợt hoa lên và lập tức toàn thân lão đảo, khiến bộ pháp đang thi triển bỗng đình trệ, liền bị ngọn kinh của đối phương lần này hóa ra thật nhẹ nhàng hất cho ngã lăn quay.

“Huych!”

Vẫn chưa hiểu điều gì đã xảy ra khiến bản thân dễ thảm bại đến vậy. Hồng Bảo Kỳ bỗng nghe thấy hai nhân vật Kiêu gia nhìn nhau và thi nhau cười:

- Với thủ đoạn này, đâu phải lão là nhân vật đầu tiên được nếm mùi lợi hại? Ha... Ha...

- Người cũng nên cam phận đi thôi. Hồng tiểu tử. Vì bất luận người có kịp vận dụng công phu Huyết Thủ tà môn hay không thì đây vẫn là kết cục dành cho người. Ha... Ha...

Và lão nhân quý diện bất chợt cũng bị ngã, rất gần và hầu như ở ngay phía sau Hồng Bảo Kỳ.

Vừa lúc đó, ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ bất thần xuất hiện:

- Kiêu gia tuy bấy lâu nay luôn hành sự quang minh lỗi lạc. Thật bất ngờ lần này ta lại mục kích một cảnh hy vọng được nghe nhị vị giải thích.

Hai nhân vật nọ giật mình:

- Công Tôn Minh nữ hiệp đấy ư?

- Nhưng xin đừng ngộ nhận hoặc cho Kiêu gia có hành vi bất minh. Kỳ thực đấy chỉ là chút công phu thô thiển bọn mỗ bất đắc dĩ phải vận dụng.

Và cả hai tranh nhau nói, tranh nhau giải thích, khiến Công Tôn Minh - Ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ - chẳng còn cơ hội nào lên tiếng. Họ tiếp tục:

- Phải đấy. Nhất là Công Tôn nữ hiệp nên biết đối phương là hai nhân vật thế nào. Kia là thủ hạ Tịch Sơn môn.

- Không sai. Riêng tiểu tử này thì đã luyện được tà môn công phu Huyết Thủ. Muốn đối phó cho thật vẹn toàn, bọn mõ không thể không thi thố một ít thủ đoạn. Nhưng tuyệt nhiên không là dụng độc như Công Tôn nữ hiệp đã nghe hoặc đang thầm nghĩ. Thật đấy.

Tỏ ra nghi ngờ, Công Tôn Minh sau một thoáng nhìn Hồng Bảo Kỳ liền quay lại, diện đối diện với hai nhân vật nọ. Bỗng Hồng Bảo Kỳ chợt đứng lên và lập tức bật lao đi.

“Vút!”

Bị Công Tôn Minh che mắt, hai nhân vật nọ phát hiện đã muộn:

- Úy! ? Sao tiểu tử vẫn có thể bỏ chạy?

- Đuổi theo mau, không xong rồi, cả lão quỷ cũng được Hồng tiểu tử cứu đưa đi. Thật là...

Tỏ vẻ thất vọng, cả hai lắc đầu và bỏ đi.

Và với tứ phía đều là rừng, phần vì quá chú tâm nên sau đó, Công Tôn Minh cũng không thể biết cần phải tìm Hồng Bảo Kỳ ở đâu, đành lẩm bẩm:

- Vậy hấn nháy mắt, ra hiệu với ta vì ý gì?

... Cũng có nghi vấn tương tự, lão nhân quỷ diện sau khi được Hồng Bảo Kỳ cứu thoát, đang cùng nhau ẩn thân ở chỗ thật kín đáo, lão gượng mở miệng hỏi:

- Ở người có nhiều điều kỳ quái khó hiểu. Vậy nói đi, phải chăng người không ngại độc? Nhờ người sớm phát hiện nên kịp bế khí hay ngay sau đó người được nhân vật Hoa Sơn phái lên trao giải dược? Vì lão phu thấy người dùng ánh mắt ra hiệu cùng Công Tôn Minh?

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên, nhưng chỉ dám thì thào hỏi ngược lại lão:

- Đối phương đã dùng độc thật sao? Thế mà tại hạ ngộ chỉ ngẫu nhiên bị một thoáng hoa mắt và đã tự hết. Còn cách tại hạ dùng mắt ra hiệu ư? Gia phụ từng là đại đệ tử Hoa Sơn phái, nhân vật vừa rồi là ngũ sư cô. Tại hạ ra hiệu là nhờ ngũ sư cô tạm che mắt họ, nhân đó mới có cơ hội tẩu. Vậy là tiền bối vì trúng độc nên nhất thời khó thể cử động? Tại hạ lại ngộ tiền bối bị chưởng thương, đành thuận tay cứu mang theo. Vậy hiện tình của tiền bối lúc này thế nào?

Lão sửng sờ nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Lẽ nào người tình cờ có tám thân bách độc bất xâm và không hề hay biết? Thôi nào, đừng phỉnh phờ dối gạt lão phu. Trái lại, hãy mau tìm cách giúp lão phu giải độc.

Hồng Bảo Kỳ cau mày:

- Thế nào là tám thân bách độc bất xâm? Mà này, giả như tại hạ ngẫu nhiên đạt được điều đó thì muốn giúp tiền bối giải độc cần phải hành động như thế nào?

Lão vẫn ngỡ ngàng nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Nếu không từng quen biết người một thời gian, lão phu e khó thể tin đây là những lời đích thực rất thành tâm, nhất là qua sắc diện của người lúc này. Nào, hãy tự xem xét lại khắp các kinh mạch. Có thật người hoàn toàn vô sự chẳng?

Hồng Bảo Kỳ toan thực hiện, chợt từ xa xa bỗng vọng đến một giọng nói mơ mơ hồ hồ:

- Bất tất phải xem xét lại. Vì đã đến lúc cả hai đừng mong thoát khỏi Kiều gia phen này.

Không thể nhận rõ phương vị vừa phát ra thanh âm, Hồng Bảo Kỳ bàng hoàng khẽ hỏi lão nhân quỷ diện:

- Tiền bối có nhận ra đối phương đến từ phương vị nào chẳng?

Lão lắc đầu thờ dãi:

- Lão phu đã bị trúng độc, kể cả tự vận dụng chân lực cũng vô khả, làm sao còn bản lĩnh đáp lại nghi vấn này của người? Nhưng sao người không nhận ra phương hướng phát thoại thật sao? Vậy thì lẽ nào đối phương đang vận dụng tuyệt kỹ từ lâu đã thất truyền là Tán Ảo Tống Âm?!

Hồng Bảo Kỳ hoài nghi:

- Là hậu quả gì chứ?

Sắc diện của lão nhân quỷ diện tái nhợt:

- Thật không ngờ lại đúng là công phu này? Vậy thì hậu quả sẽ tột cùng khốc liệt. Và lúc này dù người muốn giúp lão phu cũng vô khả, bất luận người có thật đã luyện được tà môn công phu Huyết Thủ hay không?

Hồng Bảo Kỳ càng thêm hoài nghi:

- Nhưng sao mãi chưa thấy đối phương xuất hiện? Vả lại, tại hạ còn một nghi vấn nữa, là dường như đối phương có một thính lực thật tinh tường, đến độ lời của tại hạ dù thật khẽ cũng bị đối phương nghe rõ mồn một.

Lão động tâm, chợt ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ kê tai lại gần, đoạn lão phụ nhĩ:

- Hãy quan sát kỹ. Có thật đối phương vẫn chưa xuất hiện chăng?

Hồng Bảo Kỳ từ chỗ ẩn lại tiếp tục ngưng thần nghe ngóng và lắng đầu.

Ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ đứng lên tiếng, lão lại tiếp tục phụ nhĩ:

- Nếu vậy thì tốt rồi. Người vẫn thoát với điều kiện chấp thuận đưa lão cùng đi.

Hồng Bảo Kỳ cười cười, bắt chước lão, cũng khẽ phụ nhĩ vào tai lão:

- Tại hạ đâu dễ để vượt mất tiền bối lần nữa? Dĩ nhiên sẽ đưa tiền bối cùng đi.

Lão nhăn nhó:

- Không phải chuyện đùa đâu, nhất là với công phu Tán Ảo Tống Âm tột cùng lợi hại. Hãy nhất nhất tuân theo từng chỉ điểm của lão phu. Rõ chưa?

Bán tín bán nghi, Hồng Bảo Kỳ sau một thoáng nhìn lão đành quay lại, ra hiệu cho lão mau nằm phục trên lưng.

Lão đích thực đã chẳng thể tự vận dụng chân lực, vì cách lão ngã trên lưng Hồng Bảo Kỳ quả là vô lực. Dù vậy, khi đã tự quàng tay quanh thân Hồng Bảo Kỳ, lão khẩn trương bảo:

- Người không được lên tiếng, cho dù bất chợt như nghe thanh âm của đối phương thật gần, hoặc bị lời của đối phương đe dọa. Tóm lại, người chỉ việc ngậm câm miệng và nhất nhất thực hiện theo từng mệnh lệnh của lão phu. Để bắt đầu, nào, chạy đi, không cần vội, thoát tiên là hướng Bắc. Đi nào.

Không còn nghĩ lão đang cố tình làm ra vẻ thần bí. Hồng Bảo Kỳ vội đưa lão đi.

“Vù...”

Bỗng thanh âm mơ hồ lại vang lên đầy sắc giận:

- Người vẫn dám tẩu ư? Thật to gan. Hay là người chẳng tin công phu Tán Ảo Tống Âm nếu được bổn nhân dụng toàn lực sẽ khiến người lập tức lâm Ma Chướng, thần trí trở nên điên đảo thác loạn?

Lão nhân quỷ diện vẫn phụ nhĩ dặn Hồng Bảo Kỳ:

- Không được mở miệng. Cứ tin lão phu. Giờ thì đi qua phía Tây.

Nhưng chỉ mới chuyển hướng và chưa chạy được mấy bước thì Hồng Bảo Kỳ lại nghe lão bảo:

- Cũng không phải. Hãy thử chuyển ngược về hướng Đông. Nào, thực hiện đi. Đừng nghi ngờ, cũng đừng nghĩ lão phu đang muốn hí lộ. Nào.

Hoang mang vô tả, dù sao, Hồng Bảo Kỳ vẫn thực hiện.

- Người đã biết lợi hại chưa. Xung quanh người đều là thiên la địa võng, người hãy nên ngoan ngoãn tự dừng lại trước khi quá muộn.

Thật may, tận tai Hồng Bảo Kỳ liền nghe tiếng lão nhân quý diện nhẹ thổ phào:

- Tốt rồi, thế mà lão phu ngỡ bản lĩnh của đối phương phải cao mình hơn gấp bội. Còn như thế này hoàn toàn vô ngại. Bây giờ thì người có thể chạy nhanh được rồi. Này, lão phu chưa bảo người chạy theo hướng Đông Nam ư? Mau đạp bộ chuyển hướng ngay, được rồi, giờ thì chạy, có bao nhiêu công phu bản lĩnh thì giở ra bằng hết. Cứ chạy, càng nhanh càng tốt. Chạy đi, nhanh nữa, nhanh lên nữa.

Tuân theo lão, Hồng Bảo Kỳ chạy thật nhanh, có bao nhiêu bản lĩnh khinh công thì giở ra tất cả. Và khi gặp chướng ngại, các cội cây rừng chẳng hạn, Hồng Bảo Kỳ lập tức chuyển qua bộ pháp Mã Bộ Thiên Hành chạy vòng qua, nhờ đó không để ảnh hưởng đến cước lực.

“Vù...”

Tương tự, lúc gặp toàn là các lùm cây đại thấp là sà, Hồng Bảo Kỳ vận dụng yếu quyết do Công Tôn Minh chỉ điểm, giúp cước lực vẫn nhanh và ung dung đưa lão cùng lao vượt qua những chỗ có chướng ngại thấp.

“Vút!”

Cứ như thế cho đến lúc Hồng Bảo Kỳ nghe thanh âm xa lạ một lần nữa lại vọng đến:

- Hóa ra người vẫn thoát? Nói mau, nhân vật nào từng chỉ điểm người cách phá giải Tống Âm Tán Áo? Lẽ nào tiện nhân Viên Linh Linh vẫn tại thế và người đã may mắn được tiện nhân thu nhận làm truyền nhân?

Hồng Bảo Kỳ vẫn chạy, vẫn nhớ lời căn dặn của lão nhân quý diện để quyết không một lần mở miệng. Cho dù tiếp đó Hồng Bảo Kỳ lại nghe đối phương động nộ gầm vang, khá gần:

- Người vẫn mang theo lão họ Thụy? Hay chính lão Thụy mới là kẻ chỉ điểm người cách phá giải bí kỹ của bốn nhân? Mau đứng lại và giao nộp ngay lão Thụy cho bốn nhân.

Cửa rừng chợt hiển hiện, mở một khung cảnh thật mênh mông cho Hồng Bảo Kỳ lao vọt ra. Nhân đó, tuy vẫn tiếp tục chạy, Hồng Bảo Kỳ lần đầu mạo

hiểm, vội lên tiếng hỏi lão nhân quý diện vừa nghe đối phương gọi là lão Thụy?

- Có phải chúng ta đã thoát? Bây giờ thì thế nào? Sao mãi không nghe tiên bối nói gì nữa?

Thật lạ, không hề nghe lão Thụy đáp, thay vào đó, duỗi sát phía sau Hồng Bảo Kỳ lại là thanh âm thập phần đặc ý của đối phương:

- Thoát được vòng vây Tán Áo Tống Âm, tiểu tử người kể đã sử dụng hết mọi vận may. Và bây giờ, Ha... Ha... dù là Đại la kim tiên cũng đừng mong thoát nữa. Ha... Ha...

Hồng Bảo Kỳ vẫn chạy, mắt thì vội quét nhìn khắp nơi và hầu như thất vọng lúc thấy xa xa phía trước đã là một dãy núi chắn ngang. Có chăng, lợi cho Hồng Bảo Kỳ là bầu trời lúc này lại sắp chuyển về chiều với một ít cụm mây đen vẫn thường xuất hiện vào thời tiết lúc này. Nhưng vị tất hễ có mây đen là có mưa. Huống hồ, liệu có chi trì và giữ toàn vẹn sinh mạng cho đến khi trời tối hẳn hoặc có lúc chợt đổ mưa hay không thì Hồng Bảo Kỳ không dám nghĩ. Tương tự, trời tối hay chợt đổ mưa thì sao? Vị tất sẽ là thuận lợi như Hồng Bảo Kỳ vừa nghĩ đến.

Chợt đổ ập đến từ phía sau vào lưng Hồng Bảo Kỳ là một lực đạo cực uy mãnh:

- Người còn không mau nằm xuống?!

“Ào...”

Theo bản năng, Hồng Bảo Kỳ xoay người tạt bộ, chân vẫn chạy với phương hướng đã vọt chuyển sang phía tả.

“Vù...”

Đối phương chưa lộ diện vọt cười:

- Phản ứng của người quả không ngoài dự đoán của bốn nhân. Ngã này. Ha... Ha...

Và có một vật bật quật mạnh vào phần thân bên tả của Hồng Bảo Kỳ

“Chát! Soạt”

Chấn lực đẩy Hồng Bảo Kỳ loạng choạng, đồng thời cũng khiến lão quý diện lâu lắm mới chịu mở miệng bật thành tiếng, dù chỉ là tiếng thét đau đơn:

- Ôi... chân của lão phu? Người chạy như thế sao, tiểu tử?

Phần Hồng Bảo Kỳ thì cũng một phen khiếp đảm do chợt nhìn thấy đã có một chi, là một cẳng chân phía bên tả, bỗng tự rơi ra từ phần thân cũng ở bên tả của Hồng Bảo Kỳ.

Nhìn lại thì nhận ra đó chỉ là chân của ai khác, vì đôi chân của Hồng Bảo Kỳ vẫn nguyên vẹn và hiện lúc này quả thật vẫn còn đang chao đảo cố giữ cho thân hình đứng ngã.

Và sự thật ấy cũng được đối phương vẫn lẩn khuất đuổi bám ở phía sau Hồng Bảo Kỳ bật thành tiếng thừa nhận:

- Tiểu tử ngươi vận mệnh vẫn còn may đến thế sao, được chân lão Thụy đón nhận thay vì phải là chân người?

Nhờ đó, lão Thụy cũng nhận ra sự thật:

- Tiểu tử... đừng chạy nữa. Trái lại... nếu không diện đối diện... ngươi muốn thi triển... bộ pháp để lẩn tránh cũng không thể... Nào, lão phu biết bộ pháp của ngươi khá lợi hại. Quay lại mau.

Giọng của lão Thụy càng lúc càng rõ dần, cuối cùng là một mệnh lệnh khiến Hồng Bảo Kỳ bất khả bất tuân.

Ngờ đâu từ phía sau, đối phương lại tấn công:

- Dù là Đệ Nhất Tuyệt Bộ vang danh giang hồ ngay lúc này có bất chợt đến tận đây chỉ điểm, Ha... Ha... ngươi tuyệt chẳng có bất kỳ cơ hội nào. Nằm xuống!!

Phía thân bên tả của Hồng Bảo Kỳ lại bị một chấn lực quất chạm vào thật mạnh, khiến toàn thân Hồng Bảo Kỳ lần này không chỉ chao đảo ngã nghiêng mà còn bị đột ngột xoay người, khiến đôi chân tự bắt chéo vào nhau suýt ngã.

Dù vậy, tiếng chấn chạm vang ra thật lạ, là một tiếng kêu chạm chát chúa, nhất định không thể do lợi khí sắc bén chạm vào nhục thể thịt da mà có. Không những thế, đến cả toàn thân Hồng Bảo Kỳ sau loạt bị chấn chạm cũng không một chút nào suy suyển hay bị phương hại. Vì thế, nhân lúc xoay người và lão đảo, Hồng Bảo Kỳ may không bị ngã, vội vận dụng ngay Mã Bộ Thiên Hành, luân chuyển nhiều cước bộ liên tiếp, được cơ hội lần đầu nhìn rõ nhờ diện đối diện với đối phương.

Đó là một nhân vật cao mảnh khảnh, từ diện mạo cho đến khắp toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp hắc y, khiến bất luận ai thoạt nhìn cũng ngỡ là một thân hắc mộc biết di chuyển. Và lúc này Hắc mộc nhân đang bàng hoàng khẽ kêu:

- Người đã luyện Thiết Bố Sam hay Kim Cương Bất Hoại tuyệt kỹ?

Lão Thụy lập tức thì thào vào tai Hồng Bảo Kỳ:

- Người khá lắm. Bây giờ thì vận mệnh hai chúng ta đều trông chờ vào bộ pháp của ngươi. Hãy mau di chuyển. Phần lão phu, dù mất khá nhiều máu nhưng nhờ đó độc chất cũng tự giảm đi nhiều. Thiết nghĩ, trong máu người

nhất định phải có hoạt dược trân quý hóa giải chất độc. Người không ngại chứ nếu lão phu đành mạo muội xin một ít máu huyết của người?

Hồng Bảo Kỳ dù có nghe thì vẫn không hiểu, hoặc giả vì sơ tâm nên không kịp nghĩ ra điều lão Thụy nói là có ý nghĩa gì. Hướng hồ ngay lúc này, vì phát hiện Hắc mộc nhân vẫn chưa có bất kỳ thái độ nào, Hồng Bảo Kỳ nhận ra ngay cơ hội nên lập tức dịch chuyển, tìm cách tiếp cận Hắc mộc nhân như đã nhiều lần cũng nhờ vận dụng cách này và đắc thủ.

Hồng Bảo Kỳ thi triển Mã Bộ Thiên Hành tiếp cận đến gần phía sau lưng Hắc mộc nhân và bật quát với cơ hội đích thực đang có:

- Xem chưởng!!

“Ào...”

Hắc mộc nhân giật mình và thật lạ, chỉ chớp mắt đã bay biến đâu mất, nhanh thật nhanh.

“Vù...”

Cùng lúc này, một bên vai của Hồng Bảo Kỳ vụt đau nhói:

- Chao ôi...

Cảm giác đau làm mọi dịch chuyển của Hồng Bảo Kỳ vụt khựng lại.

Lập tức từ chéch trên cao xuất hiện một đạo chưởng kinh uy mãnh quật đúng vào Hồng Bảo Kỳ:

- Người không ngại lợi khí, há lẽ cũng vô ngại luôn với tuyệt kỹ này của bổn nhân? Đờ!!

“Ào... Ào...”

Lão Thụy lại lên tiếng, vì hốt hoảng nên thật khẩn trương:

- Người đau thì có, cứ sao đột ngột dừng? Nào, chạy mau, di chuyển mau.

Cảm giác ở đầu vai Hồng Bảo Kỳ cũng tan biến, chỉ còn một ít tê tê không đáng kể. Thế nên cũng khẩn trương theo thanh âm của lão Thụy, Hồng Bảo Kỳ lác người dịch chuyển ngay:

“Vút!”

Vừa may, Hồng Bảo Kỳ kịp lẩn thoát đạo chưởng kinh của Hắc mộc nhân trong gang tấc, khiến nền đất cạnh chân Hồng Bảo Kỳ đành hứng chịu thay.

“Ầm!!”

Dư kinh phát tán, làm Hồng Bảo Kỳ nghiêng ngả đảo chao với cảm giác không biết sẽ bị ngã lúc nào.

Nhưng lại thêm một lần may mắn nữa, toàn thân Hồng Bảo Kỳ vụt nghe nhẹ tênh, tạo cơ hội cho Hồng Bảo Kỳ kịp thời ổn định cước bộ và thoát xa phạm vi uy lực của dư kinh hiện hãy còn phát tán tác động.

“Vù...”

Ngờ đâu bỗng nghe tiếng lão Thụy kêu thất thanh:

- Đừng chạy bỏ lão phu. Người đã làm ngã lão phu, định bỏ mặc lão phu thật sao? Ối...

Thì ra uy lực của dư kinh phát tán còn làm lão Thụy không thể ôm giữ vào Hồng Bảo Kỳ được nữa. Và lão kêu vì bị ngã, cũng là sợ bị Hồng Bảo Kỳ bỏ rơi.

Hồng Bảo Kỳ quay lại.

Lão Thụy đã mất một chân, đang vụng về một cách thảm não để tự đứng lên bằng một cẳng chân duy nhất còn lại.

Hắc mộc nhân thì lừ lừ tiến lại gần lão Thụy, thái độ đã rõ là phen này lão Thụy e khó thoát thủ đoạn của y.

Hồng Bảo Kỳ vội lao đến:

- Tại hạ quay lại đây. Tiên bối hãy cố lên.

“Vù...”

Nhưng Hắc mộc nhân vụt quay lại:

- Quả nhiên đúng như bốn nhân định liệu. Người hãy mau lại đây và nạp mạng.

Hắc mộc nhân tung kinh quạt thẳng vào đà đang lao đến của Hồng Bảo Kỳ

“Ào...”

Phía sau Hắc mộc nhân, lão Thụy dù vụng về vẫn đang tự ngồi lên. Và chỉ thêm một ít nỗ lực nữa thì thế nào lão cũng tự đứng lên được.

Phần Hồng Bảo Kỳ thì bất ngờ bật cười:

- Tại hạ cũng toan liệu đúng. Thật thất lễ vì phải để tôn giá phen này thất vọng. Hụt này, hà hà...

Và Hồng Bảo Kỳ đảo người biến mất.

“Vút...”

Ngọn kinh của Hắc mộc nhân vậy là mất đối tượng, lao luôn vào khoảng không vô tận.

“Ào...”

Hắc mộc nhân lập tức quay người và đảo mục quang loang loáng để kiếm tìm, ngờ đâu được thấy lão Thụy dù chưa thể tự đứng thẳng lên vẫn nghiêng răng quật ra một chiêu kinh:

- Hãy ném thử một chưởng Phích Lịch của lão phu.

“Ào...”

Hắc mộc nhân thần tốc kéo tay lên và bật rít:

- Muốn ám toán ư? Lão Thụy ngươi phải chết.

Song phương vẫn có vị thế đứng khá gần nhau và vì vô tình cùng diện đối diện nên nhị kinh của cả hai ngay khi xuất phát liền thần tốc vỗ ập vào nhau.

“Vù...”

“Ào...”

Và lúc này, Hồng Bảo Kỳ lại bất chợt hiện thân, ở ngay phía sau Hắc mộc nhân. Thế nên Hồng Bảo Kỳ vừa cười lạnh vừa tận lực tung kinh:

- Có muốn ném một chưởng Huyết Thủ Toái Bia chẳng? Trúng!!

Đó là một diễn biến mà Hắc mộc nhân hầu như chưa hề lường đến. Bằng chứng là Hắc mộc nhân lập tức để lộ một biểu hiện giật mình và còn thần tốc bật tung người lên cao, rất nhanh.

“Vút!”

Nhưng Hắc mộc nhân nhanh thế mấy cũng không thể thoát một kích quá bất ngờ của Hồng Bảo Kỳ.

“Bùng!!”

Toàn thân Hắc mộc nhân lập tức khựng lại, hành vi đang phi thân cũng dở dang, thế là thêm cơ hội cho nhất kinh của lão Thụy đắc thủ.

“Ầm!!”

Hắc mộc nhân bị chấn thoái hậu, và vô tình lùì nhanh đúng vào Hồng Bảo Kỳ hiện vẫn đứng ở phía sau.

“Vù...”

Vậy là đến lượt Hồng Bảo Kỳ giật mình, lập tức nhảy tránh, sau đó muốn lấy lại cơ hội đang có thì tất cả đều quá muộn.

Vì thật nhanh, Hắc mộc nhân chợt bật lao đi, đào tẩu.

“Vút”

Lão Thụy khi lên tiếng thì càng muộn hơn:

- Sao ngươi không chế ngự? Ôi, Tiếc thật!!

Cùng lúc đó lão tự ngã xuống:

- Ối...

Hồng Bảo Kỳ lại gần lão:

- Tiền bối...

Chợt lão vùng lên, chộp vào tay Hồng Bảo Kỳ và kéo lại gần:

- Lúc này chỉ mới cắn, do người đau nên lão phu chưa lấy đủ máu huyết của người để giải độc. Bây giờ thì hãy cho lão phu làm lại.

Hồng Bảo Kỳ giật mình, vội vung tay:

- Cắn ư? Hóa ra vừa rồi là tiền bối cắn vào đầu vai tại hạ?

Lão bị Hồng Bảo Kỳ hất ngã trở lại:

- Ối...! Nhưng này, há lẽ người không muốn giúp lão phu giải độc? Nhanh lên vì chất độc lại phát tác, phen này e lão phu chết mất.

Chợt giữa từng không bật vang lên một tiếng nổ đinh tai.

“Ầm!!”

Hồng Bảo Kỳ giật nảy người. Nhưng nhìn lại thì chỉ thấy đấy là một thiên tượng, tiếng sét nổ và kéo theo là lác đác xuất hiện những giọt mưa. Hồng Bảo Kỳ vội bảo lão:

- Dù gì chúng ta cũng phải tìm chỗ trú mưa. Lão thấy sao?

Mưa chưa đến thì gió đã nổi lên, khiến toàn thân lão Thụy chợt run bắn và phát lạnh từng cơn:

- Lão phu e... khó thể chi trì... nếu như không... không kịp thời giải độc... Người... người...

Do ngại lão đang giả vờ hầu lừa mình đến gần để lão lại giả trò cắn, thế nên khi Hồng Bảo Kỳ có quyết định thì đã phần nào muộn. Lão vụt nằm yên, hoàn toàn hôn mê.

Cố nén tiếng thở dài, Hồng Bảo Kỳ nhắc lão lên và đưa đi, đành đợi mưa chày luôn một mạch về phía dãy núi đen mịt ở xa xa.

“Vù...”

o O o